

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve:
 Egy évre 10 ft — kr. Negyed évre 3 ft 50 kr.
 Fél évre 5 ft — kr. Helyi arányban — 10 —
 Előfizető pénz a mindenképpen: FÜ. PLACZ.
 V. K. S. Y. HÁZ FÖLDÉSEN és szerkesztő-
 ségbe bérmerte küldendő.
 Előfizethető helyben:
TELEGDI K. LAJOS és társai, CSÁTHY KÁROLY
 Könyvkereskedés és a szerkesztőségnél.
 Egyébhol a postahivataloknál.

Hirdetési díj:
 Ötvenéves postai előfizetés.
 Nagybbr terjedelmű, mint ezaddig volt belül
 hirdetések, első sorok a legértékesebbek
 4 1/2 ft.
 Helyi díj: minden betűértékért 30 kr.
 „Nyitást”-on megjelölt kiadványok ötvenéves
 előfizetésre fizetnek 15 kr.
 Négyes sorok betűértékű betűkért kétféleképp
 nem számítanak. — Ugratásért kétféleképp
 írásként nem számítanak.

Patay István emlékezete.

— Révésznyilatkozatok. —

Nagyságos asszony!

Kedves férjének halála, ámbátor nem jött immár váratlanul, mindamellett mélyen megzomorított.

Küzel harmincz esztendeje, hogy ismertem és becsültem őt, ugys mint dörék hazafit és vitéz katonát, ugys is mint jó barátomat...

Ázért elköltözését is nevesak mint hazafit, hanem mint személyes barátját is fájjalom.

S fájjalják mindazok, a kik ismerék, különösen pedig a függetlenségi pártiakon kívül, 48-as elvű képviselőtársaim.

Engedje azért Nagyság, hogy ugys magam, mint — ezeknek megbízása folytán — az országgyűlési 48-as párthoz tartozó képviselőtársaim nevében is legszintibb résztvétniket kifejezzem, kérve az ég urat, hogy Nagysádnak mély és méltó bánatát enyhíteni kegyes legyen.

Kiváló tisztelettel maradván Nagysádnak

Budapest, 1878. máj. 9-én

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

alázatos szolgája

meg fogja találni az enyhülést a sors csapása ellen, a sors ama kedvezményéért, hogy ily jellemmel kötötte össze „holtáiglan.” Kevés nőnek jut ki a végeztető a nagyságodéhoz hasonló övezeyi fátyolt viselni, ha már egyszer úgy akarta az ég, hogy ezt viselnie kellesen.

Boldog Ó ott, abban az ismeretlen hazában; boldog, hogy nem kell látnia pusztulással annak, a melyért élt, a melyért halni kész volt — a hazának.

Nem folytatom tovább, könyv tolu a szemembe, s azt sem tudom mivel zárjam be leveletem. Ime most látom csak, hogy megtagadj a szolgálatot a toll, s ám itéljen el nagyságos asszonyom a sorokért, én nem vagyok képes más kép és másban kiönteni szomorúságtól kiadart szívemet, mint azzal, mely megmond sokat: az isten áldja meg! Ez részem vizsgálatom, mindenem.

Tisztelettel nyilvántatása mellett vagyok és maradok:

alázatos szolgája

VERHOVAY GYULA.

Eger, 7/5 1878.

Mélyen tisztelt Nagyságos Asszony!

A ma tett halotti gyász hirdetményből értesültem azon szomorú esetről, hogy nagyságnak volt élet párja, s az én lelki barátom Patay István, a folyó hó 5-én az örökké valóságba szenderült.

Ezen lelkelem megrázó gyász eset olvasására, mely szerint a kérelhetlen halál egyik örökéletre méltó hitestársát. — rendíthetetlen gránit szikla jellemű hazafit; — tántoríthatatlan elvhűségű szabadság bajnokot, ki a nemzeti elidegeníthetetlen jogokat a véres harcokba kardjával, a törvényhozási teremben pedig a vásárhelyiek ellenbe dörgő szavával ösügedlenül védte, és a ki e mellett a társas körökbe vidám kedvet élesztett, megvilágotított barátait pedig magá iránti teljes bizalomra, és ingathatatlan ragaszkodásra lekötéleni tudá, kijelenteni nem mulasztatom nagyságod előtt, el. kellem megrendült, szívem pedig keserű fájdalomba merült.

Ily bánatos helyzetemben nem is azért intézem tehát jelen soraimat nagyságnakhoz, hogy ez uton énj, a ki magam is buba merülve vagyok vizsgálatni törekedtem, a vagy ezek által méltó fájdalmát eloszlatni neménykeljem, mert hiszen jól tudom magamról, hogy e részben ezéln nem érhetek, mivel jelen esetben csak az idő lehet bánatát enyhítő orvos, de irok mégis egy részről igaz részetelem kifejezése, más részről pedig azon tiszteletteljes kéresemnek hönleányi magasztos lelki letéhez intézése végett, hogy engemet félbe szakadatlannal tapasztalt eddigi kegyeiben, és bizalmába torábbá is megtartani kegyeskedjék.

Ki is többnyire kezzeit csókolva siromig maradok Nagyságnak.

tántoríthatatlan mély tisztelője

Csiky Sándor.

Budapest, május hó 11-én 1878.

Mélyen tisztelt Múltóságos Asszony!

Mélyen érezem azon család veszteséget, mely a sors kérelhetlen csapása által Múltóságodat érte, engedje meg nekem, hogy afeletti szívvel fakadó ószinte részvételmel nyilváníthassam, ugy magam mint honvédtársaim nevében is, kik a boldogultnak minden körülmények között hívatásai s tisztelei voltak.

Ez alkalommal fogadja Múltóságod hálás köszönetünk nyilvántatását azon kegyességért, hogy forró szeretettel kedves férje kimúlását vélünk tudatni méltóztatott. Kegyes megbízásából bátor voltam a hozzáim intézett nagybecsű erekljét baráti körben megosztani, és pedig azok

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

Bucsnán! Asszonyom! Hisz én kegyetlen vagyok, szaggatom az élő sebet, a mikor ezer jó fület és a megnyugvás balzsamjait kellene csépegtenem rá. Ah! de hol vegyek én oiy szavakat, a melyek csodátevő erővel birjanak? Talán a vizsgálatát? A vizsgálatás sok esetben még, mely növeli a fájdalmat, a helyett, hogy enyhitené. Nem! én nem vizsgálalom nagyságodat a veszteségért, mely sujtotta, miat hitvest; sujtotta, mint honleányt. Vizsgálatást hiába keres bárki e hazában az ó ravatalnál; nines itten más, mint enyhülés, melyet feltalálhatni emlékenél. Ha vissza-vizsgáztunk nagyságod lovaság és nemes életére; ha meg-megálapodik rendíthetlen férjü jellemének nagy szabású vonásainál: ezekben

Brüsszelben írott sorok.

(Vége.)

A kicsiny árulók elárulják a nagyobb árulókat. Píétri Maupasra, Maupas Carlier-rasmit! Utálótas rondaság! De hiába, itt csináltak közösen az államesinyt. Ez a dolog bibéje. Külömben köztük minden kétes: a szem, a mosoly, az utógondolat, a férfiak, a nők, a szolgálta, a hercegek, a becsületesség, a születési származás. Erzi mindenki magáról, hogy sikerkasztó volt, és gyanus. Mindegyiknek titkos indokai voltak és vannak, mindenki tudja, hogy mit és mi oknál fogva tett. Senki sem nevezni meg bünet, és senki sem viseli apjanevát. Az isten bocsásson meg büntömet, de kedvem volna 100 lát magas hitfőlet emelni, szöveget és kalapátosat venni kezembe, és a két lator közt, kiket Leroy-Saint Arnaudnak és Fialin-Persignynek neveznek, keresztre feszíteni e Beaubarnaist, ki Bonapartenak hazudja magát.

Titket sem foglak elefedni, büntársak! Legyetek nyugodtak, Morny, Romineu, Fould, te is, Delangle, ki hátadon e felirást viseled: Igazságszolgálat! Nyugodt lehatsz te is. Troplong, ki a törvényen elkövetett erőszakot dícsöföted, ki az államesinynek apozigista tanácsadója valál, ki az esküszésgnek bököl hivatalnok voltál, ki a gyilkosságnak panegyrista bíráló valál, ki sártoúl, vértől szennyes kézzel fogsz a tulvilágra jutni.

Ezer, 7/5 1878.

Mélyen tisztelt Nagyságos Asszony!

A ma tett halotti gyász hirdetményből értesültem azon szomorú esetről, hogy nagyságnak volt élet párja, s az én lelki barátom Patay István, a folyó hó 5-én az örökké valóságba szenderült.

Ezen lelkelem megrázó gyász eset olvasására, mely szerint a kérelhetlen halál egyik örökéletre méltó hitestársát. — rendíthetetlen gránit szikla jellemű hazafit; — tántoríthatatlan elvhűségű szabadság bajnokot, ki a nemzeti elidegeníthetetlen jogokat a véres harcokba kardjával, a törvényhozási teremben pedig a vásárhelyiek ellenbe dörgő szavával ösügedlenül védte, és a ki e mellett a társas körökbe vidám kedvet élesztett, megvilágotított barátait pedig magá iránti teljes bizalomra, és ingathatatlan ragaszkodásra lekötéleni tudá, kijelenteni nem mulasztatom nagyságod előtt, el. kellem megrendült, szívem pedig keserű fájdalomba merült.

Ily bánatos helyzetemben nem is azért intézem tehát jelen soraimat nagyságnakhoz, hogy ez uton énj, a ki magam is buba merülve vagyok vizsgálatni törekedtem, a vagy ezek által méltó fájdalmát eloszlatni neménykeljem, mert hiszen jól tudom magamról, hogy e részben ezéln nem érhetek, mivel jelen esetben csak az idő lehet bánatát enyhítő orvos, de irok mégis egy részről igaz részetelem kifejezése, más részről pedig azon tiszteletteljes kéresemnek hönleányi magasztos lelki letéhez intézése végett, hogy engemet félbe szakadatlannal tapasztalt eddigi kegyeiben, és bizalmába torábbá is megtartani kegyeskedjék.

Ki is többnyire kezzeit csókolva siromig maradok Nagyságnak.

tántoríthatatlan mély tisztelője

Csiky Sándor.

Budapest, május hó 11-én 1878.

Mélyen tisztelt Múltóságos Asszony!

Mélyen érezem azon család veszteséget, mely a sors kérelhetlen csapása által Múltóságodat érte, engedje meg nekem, hogy afeletti szívvel fakadó ószinte részvételmel nyilváníthassam, ugy magam mint honvédtársaim nevében is, kik a boldogultnak minden körülmények között hívatásai s tisztelei voltak.

Ez alkalommal fogadja Múltóságod hálás köszönetünk nyilvántatását azon kegyességért, hogy forró szeretettel kedves férje kimúlását vélünk tudatni méltóztatott. Kegyes megbízásából bátor voltam a hozzáim intézett nagybecsű erekljét baráti körben megosztani, és pedig azok

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

Bucsnán! Asszonyom! Hisz én kegyetlen vagyok, szaggatom az élő sebet, a mikor ezer jó fület és a megnyugvás balzsamjait kellene csépegtenem rá. Ah! de hol vegyek én oiy szavakat, a melyek csodátevő erővel birjanak? Talán a vizsgálatát? A vizsgálatás sok esetben még, mely növeli a fájdalmat, a helyett, hogy enyhitené. Nem! én nem vizsgálalom nagyságodat a veszteségért, mely sujtotta, miat hitvest; sujtotta, mint honleányt. Vizsgálatást hiába keres bárki e hazában az ó ravatalnál; nines itten más, mint enyhülés, melyet feltalálhatni emlékenél. Ha vissza-vizsgáztunk nagyságod lovaság és nemes életére; ha meg-megálapodik rendíthetlen férjü jellemének nagy szabású vonásainál: ezekben

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj. 8.

Nagyságos asszonyom!

Somogygyéből visszaérkezvén, nagy megdöbbenéssel és igazi lélekfájdalommal olvastam a halotti jelentést, mely elstötétlő szemem elé tárta, hogy a legnevesebb, leghazafiasabb, önzelen tiszta jellem nines többé. Elröppent a mindenség nagy honának a mos-részbe, hol több méltó társra talál, nem ugys, mint itt lenn a földön, a hol annyi sok az emberigyo, mely az irás szerint, kiirtásra vár.

Miért is kellett hát neki, épen neki itt hagyni ez árva hazát, a mikor pusztá megjelelése, pusztá léte például szolgáit? E kérdést vetém fel magamban és kétszeresen erőtel veti szívem a bánat, hogy a véletlen ugy rendezte Somogyból visszajutómat, a melynél fogva nem láthatam még egyszer, még utóljára az életben, még egyszer, még utóljára legalább a ravatalon, mely hazafit porhüvelyének meghozta a dícsőséget, hogy a nép ezrei és ezrei piedastallá emelték azt, s eljárnak oda busut venni attól, kit jobban is méltányolhattak volna, mig élt.

alázatos szolgája

Irányi Dániel.

Budapest, 1878. máj.

